

Сяргей Шапран

“Рэкаменду ў наш Саюз...”

Пісьменніцкія бласлаўленні

Генадзь Бураўкін — Яўгеній Янішчыц

Я памятаю адны з самых першых вершаў Жэні Янішчыц. Я рэдагаваў яе пакуль што адзіную кніжку «Снежныя грамніцы». І заўсёды, калі браў у рукі яе рукапісы, мяне не пакідала адчуванне сустрэчы з паэзіяй, хай яшчэ не вельмі глыбокай, не заўсёды дасканалай, але паэзіяй. Даверлівасць, юначая чысціня і ўзрушанасць не маглі не хваляваць. Таму так аднадушна радасна былі сустрэты вершы Янішчыц «Да сутрэчы...», «Ты мне патрэбна...», «Двое», «Будуць вёсны і пралескі...». Ужо не толькі арганічнасць пачуцця, а і думка і пэўная пазіцыя вызначалі вершы «Радзіме», «Мова», «Непрырученая птушка», «Часціні...», «Смерць Максіма Багдановіча», «Памяці Міколы Сурначова», «Ля ложка хворай маці», «Не шукаю славы...». Невыпадкова многія з іх былі адразу ж заўважаны ўсесаюзнай прэсай і перакладзены на рускую мову вельмі строгімі і арыгінальнымі паэтамі (М. Рыленкаў, Р. Казакова).

Паглыбляць разум, пашыраць кола інтэрэсаў! Такое пажаданне хочацца сёння выказаць Жэні Янішчыц. Але ж як справядліва пажадаць таго ж і сабе і сваім сябрам!..

Ведаючы Янішчыц як чалавека самакрытычнага і патрабавальнага да сябе, чакаю ад яе новых пошукаў, з нецярплівасцю і вялікімі надзеямі чакаю яе духоўнага і паэтычнага пасталення. І лічу, што паэтэса мае права быць членам нашай пісьменніцкай сям'і.

Генадзь Бураўкін, член СП з 1961 г. членскі білет № 6283
19 снежня 1970 г.